

## POSTANOWIENIE

Dnia 19 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z wniosku G. S.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w W.  
o zasiłek chorobowy,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 19 sierpnia 2020 r.,  
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Okręgowego w W.  
z dnia 17 grudnia 2018 r., sygn. akt XIV Ua (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**
- 2. zasądza od odwołującej na rzecz organu rentowego kwotę  
240,00 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów  
w postępowaniu kasacyjnym.**

### UZASADNIENIE

Decyzją z 21 października 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W. odmówił G. S. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 12 do 26 sierpnia 2016 r. oraz od 29 sierpnia do 12 października 2016 r. i ewentualnej dalszej nieprzerwanej niezdolności do pracy w tych okresach, wskazując, że wyczerpała ona okres zasiłkowy, ponieważ niezdolności do pracy w tych okresach były spowodowane tą samą chorobą co niezdolność do pracy w okresie do 7 sierpnia 2016 r. Następnie, decyzją z 28 kwietnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie odmówił G.S. prawa do zasiłku

chorobowego za okres od 12 do 26 sierpnia 2016 r. oraz od 29 sierpnia do 25 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z 29 czerwca 2018 r., sygn. akt VII U (...) zmienił zaskarżone w/w decyzje organu rentowego w ten sposób, że przyznał G. S. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 12 do 26 sierpnia 2016 r. oraz od 29 sierpnia do 25 listopada 2016 r. Sąd pierwszej instancji stwierdził, że przedmiotem sporu było jedynie to, czy niezdolności do pracy rozdzielone krótkimi przerwami były spowodowane tą samą chorobą. W tym zakresie Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza ortopedy. W oparciu o uzyskaną opinię, Sąd Rejonowy ustalił, że niezdolności do pracy w okresie od 12 do 26 sierpnia oraz od 29 sierpnia do 25 listopada 2016 r. były spowodowane innymi schorzeniami niż niezdolność do pracy do 7 sierpnia 2016 r. i dlatego zmienił zaskarżone decyzje.

Wedle stanowiska organu rentowego wyrażonego w apelacji, wystąpiła sprzeczność ustaleń Sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności wystąpiła błędna interpretacja przez Sąd opinii biegłego ortopedy oraz niewłaściwe zrozumienie terminu „ta sama choroba” w odniesieniu do przywołanych w apelacji przepisów prawa materialnego mających zastosowanie w przedmiotowej sprawie. W ocenie organu rentowego niezdolność do pracy od 29 sierpnia 2016 r. do 12 października 2016 r. spowodowana była chorobą, która nie miała związku z chorobą będącą podstawą stwierdzenia niezdolności do pracy w okresie od 12 sierpnia 2016 r. do 26 sierpnia 2016 r. i przyznanym świadczeniem rehabilitacyjnym od 10 maja 2016 r. do 7 sierpnia 2016 r., lecz jest schorzeniem współistniejącym w okresie niezdolności do pracy z powodu choroby od 12 sierpnia 2016 r. do 26 sierpnia 2016 r. oraz w okresie przyznanego świadczenia rehabilitacyjnego.

Wyrokiem z 17 grudnia 2018 r., sygn. akt XIV Ua (...) Sąd Okręgowy w W. uznał, że apelacja jest zasadna i zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił odwołania oraz zasądził od odwołującej G. S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W. kwotę 270,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej. W oparciu o przywołane w uzasadnieniu wyroku przepisy prawa, Sąd Okręgowy wywiódł, że do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy bez

względu na rodzaj choroby będącej ich podstawą oraz okresy zrównane z okresami niezdolności do pracy. Reguła ta znajduje zastosowanie tylko w przypadkach, gdy pomiędzy poszczególnymi okresami niezdolności do pracy nie ma ani jednego dnia przerwy, w którym ubezpieczony był zdolny do pracy, gdyż wtedy inna choroba powoduje rozpoczęcie nowego okresu zasiłkowego. Jednakże do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni. W oparciu o przytoczone w wyroku orzecznictwo Sądu Najwyższego przydatne w niniejszej sprawie, oraz w oparciu o wynik dowodu z opinii biegłego lekarza ortopedy Sąd stwierdził, że sumowanie następujących po sobie w krótkich odstępach czasu okresów niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby służy do oddzielenia stanów przemijających od ustabilizowanych. Jeżeli bowiem ten sam proces chorobowy czyni pracownika wielokrotnie niezdolnym do pracy w dość krótkich odstępach czasu, to uzasadnione jest przypuszczenie, że wpływ stanu zdrowia na zdolność do pracy nie ma charakteru czasowego (przemijającego). Istotny jest tu czas trwania przerwy, która, jeżeli jest względnie długa, może wskazywać na zakończenie się procesu chorobowego, a nowa niezdolność do pracy z powodu tej samej choroby jest już traktowana jako efekt nowego procesu chorobowego. Nowy okres zasiłkowy otwiera się, gdy przerwa w niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą była dłuższa od 60 dni. W przedmiotowej sprawie, w ocenie Sądu sytuacja taka miała miejsce i organ rentowy słusznie zaliczył do jednego okresu zasiłkowego okresy niezdolności mające to samo podłoże – tj. okres niezdolności trwający od dnia 12 sierpnia 2016 r. do dnia 26 sierpnia 2016 r. oraz od dnia 29 sierpnia 2016 r. do dnia 25 listopada 2016 r. miały to samo podłoże co niezdolność do pracy do 7 sierpnia 2016 r., ponieważ ich podstawą była ta sama jednostka chorobowa, a przerwa pomiędzy poprzednim a kolejnym okresem tych niezdolności nie przekroczyła 60 dni. Odwołująca nie mogła tym samym rozpocząć nowego okresu zasiłkowego w podanym okresie.

We wniosku z 1 kwietnia 2019 r. skarżąca wnosi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąc wyrok Sądu Okręgowego w W. z 17 grudnia 2018 r., sygn. akt XIV Ua (...) w całości i twierdząc, że w sprawie występuje istotne

zagadnienie prawne. Skarga jest oparta na naruszeniu przepisów prawa materialnego, tj. art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2017 r., poz. 1368 ze zm.) poprzez błędną jego wykładnię. Istotne zagadnienie prawne wymaga zaś odpowiedzi na pytanie, tj. czy okres soboty i niedzieli rozdzielających przypadające po sobie okresy niezdolności do pracy może stanowić okres przerwy pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy w rozumieniu art. 9 ust. 2 powołanej wyżej ustawy z 25 czerwca 1999 r.?

W uzasadnieniu skarżąca podnosi, że w przedmiotowej sprawie występuje sytuacja, w której żądanie odwołania dotyczyło przyznania prawa do zasiłku chorobowego za okres od 12 do 26 sierpnia 2016 r., a następnie od 29 sierpnia 2016 r. do 25 listopada 2016 r. Rozdzielające te okresy 2 dni, to jest 27 sierpnia 2016 r. oraz 28 sierpnia 2016 r. to sobota oraz niedziela. Ubezpieczona legitymowała się zaświadczeniem lekarskim stwierdzającym jej niezdolność do pracy za w/w okresy poza czasem (okresem) soboty i niedzieli rozdzielających obydwie tamte okresy. W ocenie skarżącej, która w skardze przywołuje różne poglądy orzecznictwa, w judykaturze tego rodzaju sytuacja nie stała się przedmiotem jednoznacznej wypowiedzi.

Skarżąca wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W. z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania kasacyjnego.

Pismem z dnia 18 kwietnia 2019 r. organ rentowy odpowiedział na skargę kasacyjną. W ocenie organu rentowego wskazany w skardze zarzut dotyczy ustalenia faktów i oceny dowodów, zatem w świetle art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. nie może być podstawą skargi kasacyjnej. Ponadto według organu rentowego w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozstrzygnięcia. Organ wnosi o oddalenie skargi kasacyjnej oraz o zasądzenie od strony skarżącej na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Ponadto, zgodnie z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien zatem wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego.

Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Według utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (postanowienia Sądu Najwyższego: z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134, z 12 września 2018 r., III UK 178/17). Ponadto skarga kasacyjna ze względu na szczególną podstawę przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., zostaje

przyjęta do rozpoznania tylko wtedy, gdy wniosek samodzielnie wskazuje naruszenie konkretnych przepisów prawa procesowego lub materialnego, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 lutego 2014 r., I PK 266/13).

W rozpoznawanej sprawie wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie tych przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania.

Powołując się na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. skarżąca powinna mieć na uwadze, że wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z dnia 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Ponadto przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki

przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Sformułowanie zagadnienia powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie każde więc orzeczenie, nawet błędnie wydane, zasługuje na kontrolę w postępowaniu kasacyjnym (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147, z dnia 18 marca 2004 r., I PK 620/03, LEX nr 513011, z dnia 8 lipca 2004 r., II PK 71/04, LEX nr 375715 i z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Nie spełnia określonego w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451 i z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538).

Skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego, powinien odpowiednio sformułować zagadnienie prawne, wskazać przepisy prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz świadczącą o istotności tego zagadnienia. Zagadnienie jest istotne, jeżeli jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla ukierunkowania praktyki sądowej i rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało, wywołuje poważne wątpliwości, a zarazem nie było dotychczas rozstrzygnięte w judykaturze albo dotychczasowe orzecznictwo wymaga zmiany (postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2020 r., V CSK 327/19, LEX nr 2772828).

Ponadto, zagadnienie prawne wymaga przytoczenia argumentów wskazujących na istniejące w nauce lub orzecznictwie rozbieżne oceny prawne, w związku z którymi zagadnienie zostało sformułowane. Zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 lutego 2020 r., V CSK 343/19, LEX nr 3008568).

W przedmiotowej sprawie zagadnienie prawne, z którym wystąpiła skarżąca zostało rozstrzygnięte. Zgodnie z orzecznictwem, prawo do zabezpieczenia społecznego (między innymi ze względu na chorobę) nie ma charakteru bezwzględnie gwarantowanego. Zdanie drugie art. 67 ust. 1 Konstytucji określa bowiem, że zakres i formy zabezpieczenia społecznego określa ustawa. W rezultacie ochrona na wypadek niezdolności do pracy wywołanej chorobą podlega limitowaniu. Odmowa przyznania zasiłku chorobowego, orzeczona w oparciu o reguły określone w ustawie o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, nie pozostaje w opozycji do wzorca konstytucyjnego. Jednym z czynników reglamentujących długość zasiłku chorobowego jest relacja zachodząca między niezdolnością do pracy a rodzajem jednostki chorobowej ją wywołującym. Według art. 9 ust. 2 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego zgłoszonego w razie choroby i macierzyństwa, niezdolność do pracy spowodowana tą samą chorobą podlega zliczeniu z poprzednimi okresami absencji, jeśli przerwa nie przekraczała 60 dni. Oznacza to, że określenie "ta sama choroba", rozumiane funkcjonalnie jako przyczyna niezdolności do pracy, warunkuje długość prawa do zasiłku. Na grunt normatywny przeniesiono zatem kwestię pochodzącą z systematyki medycznej. Nie ma bowiem wątpliwości, że tożsamość chorobową należy oceniać nie z punktu widzenia prawnego, ale medycznego. Zapatrywanie to znajduje potwierdzenie w tym, że z przepisów ustawy zasiłkowej nie można wyinterpretować nawet dyrektyw kierunkowych, umożliwiających odwzorowanie reguł podziału chorób. Możliwe jest jedynie założenie, że poza tymi samymi schorzeniami istnieją również inne choroby



(nie takie same), nie wiadomo jednak jakimi czynnikami należy dokonać rozróżnienia (wyrok Sądu Najwyższego z 5 maja 2016 r., II BU 4/15, LEX nr 2052405). Artykuł 9 ust. 2 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa abstrahuje od etiologii chorób wliczanych do okresu zasiłkowego. Zgodnie z gramatyczną wykładnią tego przepisu nie jest więc istotne, czy tę samą chorobę, rozumianą jako opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, powodował ten sam czy inny "czynnik zewnętrzny", lecz aby tak rozumiana "ta sama choroba" powodowała powstanie ponownej niezdolności do pracy w okresie nieprzekraczającym 60 dni, przy czym nie ma znaczenia, czy w czasie przerwy pomiędzy tymi samymi chorobami wystąpiło jakiekolwiek inne schorzenie niewliczane do okresu nieprzerwanej niezdolności do pracy, o którym mowa w art. 9 ust. 1 (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2015 r., I UK 408/14, LEX nr 1814906). Użytego w art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa pojęcia "ta sama choroba", nie należy odnosić do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych ICD-10, gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który - choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne - wciąż stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2012 r., I BU 14/11, LEX nr 1215397). Ustanie "poprzedniej niezdolności do pracy" (art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego zgłoszonego w razie choroby i macierzyństwa, jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 870) oznacza ustanie niezdolności do pracy, w znaczeniu medycznym (uchwała Sądu Najwyższego z 2 września 2009 r., II UZP 7/09, OSNP 2010 nr 7-8, poz. 93).

Orzecznictwo zatem Sądu Najwyższego zna odpowiedź na postawione pytanie i nie ma potrzeby dokonywania ponownej oceny w tym zakresie, aprobując dotychczasową wykładnię stosowania prawa w tym względzie, zaznaczając wyraźnie granice własnej kognicji limitowanej oraz wyznaczonej treścią art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.

Z powyższych względów, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. orzeczono jako w sentencji.

Na podstawie art. 98 k.p.c. w zakresie kosztów zasądza się od odwołującej na rzecz organu rentowego kwotę 240,00 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu kasacyjnym.